

απαιτούμενας περιβάλλει. Άλλο λοιπόν δεν δύναμαι να κάμω παρά ν' άφισω εις την ξηράν τροφίμα και σκεύη έπαρκή διά την νοσηλείαν των συμπολιτών σας και θά διατάξω να αποβιβασθούν έξω όλα τα διαθέσιμα κιβώτια προμηθειών και φαρμάκων. Θά έπωφεληθώ τής παρουσίας σας διά να οργανώσω την ύπηρεσίαν τής νοσηλείας των πληγωμένων και να προετοιμάσω τὰ τής αναχωρήσεως εκείνων που είνε ικανοί να ταξιδεύσουν...

Η Άγγλις έτεινε την λεπτήν και άπαλν χείρα της προς τον καταδρομέα.
— Πραγματικώς, κύριε, είνε αδύνατον άνθρωπος να ενεργήση με περισσότεραν ευγένειαν παρ' όσον σεΐς τώρα. Θά ήτο έντροπή μου να φανώ και έγώ κατωτέρα τής γενναιοφροσύνης σας. Άς αναχωρήσουν λοιπόν όσοι πρέπει ν' αναχωρήσουν πρώτοι. Όσον δι' έμέ, ή θέσις μου είνε ώρισμένη παρά τὸ προσκεφάλον των πληγωμένων. Θά μείνω

ώστε να δυνηθῆ τὸ πλοῖον να βγῆ στα πανιά εκείνην τήν ἰδίαν ἡμέραν. Έπειθιβάσθησαν εις αὐτὸ ὅλοι οἱ Άγγλοι και ὅσοι ἐκ των αἰχμαλώτων τοῦ ἔμπορικου στολισκου ἐδιόζοντο να φθάσουν εις τὴν ακτὴν τοῦ Κορομάνδελ.

Οἱ λοιποὶ ἐβόηθησαν εις τὴν διασκευὴν των παραπηγμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχαν κατασκευασθῆ ἐν βίᾳ κατὰ τὴν προηγουμένην νύκτα. Ὀδηγοῦμενοι ἀπὸ τὸν Κλαβαγιάν, τὸν Έβέλ και τὸν Οὐσταρίτζ, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ζήση πολὺν καιρὸν εις τὰς Ἰνδίας, κατάρθωσαν να οἰκοδομήσουν παράπηγμα, ἀπὸ ξύλα και σανίδας, εις μίαν κοιλάδα τῆς μικρᾶς νήσου, ὅπου ἦσαν μεγαλωμένα μερικὰ δένδρα. Εκεί δίπλα, ἕνα ποταμάκι με καθαρὰ νερὰ και ἀδιάκοπον μουρμούρισμα ἔδιδε μίαν γωνίαν δρασιᾶς εις ἐκείνην τὴν ἄκραν τοῦ ἐρήμου βράχου.

Μετέφεραν ἐκεῖ με πολλὰς προφυλάξεις τὸν μοίραρχον Τζὼν Χάρρις και τοὺς βαρύτερον τραυματισμένους ἐκ των

τὰ τοιχώματά του με ψάθας, ἐσκέπασαν τὴν στέγην με καράβόπανα. Τοῦ ἐκοπάνισαν τὸ χῶμα τοῦ ἐδάφους με πολλὴν προσοχὴν, και ἀφοῦ τὸ ἰσοπέδωσαν και τὸ ἐτριψάν, τὸ ἐσκέπασαν με στρώμα ἀπὸ ξηρὰ φύλλα. Κατόπιν τὸ διήρσαν εις τρία μικρὰ δωμάτια, των ὁποίων τὸ μεγαλύτερον ἐδέχθη μίαν αἰώραν, ἐν θρανίον ἀπὸ ξύλον πύξου, ἕνα τραπέζι, ὀλόκληρον συσκευὴν νιπτήρος, τὴν ὁποίαν ἔφεραν ἀπὸ ἐν ἔμπορικὸν πλοῖον, και μερικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐδανείσθησαν ἀπὸ τὰς βιβλιοθήκας τοῦ Βουκόλακος και τῆς Ἀγίας Ἄννας.

Όταν ἐτελείωσαν αὐτὰ εἰτοιμασία, ὁ Οὐίλ ἐπῆγε μόνος αὐτὸ να εἰδοποιήσῃ τὴν λαίδην Στάγγωπ.

— Κυρία, εἶπε, χαριετιζων ὅσον ἠμποροῦσεν ευγενικώτερα, αὐτὸ εἶνε τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον δυνάμεθα να θέσωμεν εις τὴν διάθεσιν σας. Να μᾶς συγχωρήτε που δὲν δυνάμεθα να σᾶς προσφέρωμεν ἄλλο ἀναπαυτικώτερον.

Η Άγγλις περιέφερον ὀλόγουρὰ τὰ βέλματα τῆς.

— Ἀληθινὰ, παιδί μου, εἶπε κατευχαριστημένη, εἶνε ἔξοχον αὐτὸ τὸ δωμάτιον. Ποτὲ δὲν εἶχα καλλίτερον εις τὰ ταξείδια μου. Μὴ τυχὸν εἶσαι καλλιτέχνης;

Καί, ἐπειδὴ ὁ μικρὸς, κοκκινῶν, ἀπὸ τὴν συστολήν, ἀπήντησεν ὄχι, ἡ μεγάλη κυρία ἠσθάνθη ἐνδιαφέρον δι' αὐτόν, τὸν ἠρώτησε διὰ τὴν καταγωγὴν του, διὰ τὴν οἰκογένειάν του, και ἔδειξε πολλὴν συμπάθειαν ὅταν ἔμαθεν ὅτι εἶγεν ἀφίση τὴν μητέρα του με τὴν ἀδελφὴν του εις τὰς Ἰνδίας.

— Οὐίλ, εἶπε, ἐγὼ θά μεταβῶ εις τὴν Μαδράς, εις τῆς λαίδης Βλάγκουδ, τῆς συζύχου τοῦ διοικητοῦ. Θέλεις να μοῦ ἀναθέσης καμμίαν παραγγελίαν διὰ τὴν μητέρα σου και τὴν ἀδελφὴν σου;

Τὰ μάτια τοῦ Γουλιέλμου Τερνὰν ἐφωτίσθησαν με μίαν ἀστραπήν, ἡ ὁποία ἔλαμψεν ἀνάμεσα στὰ δάκρυά του. Καί με τρέμουσαν φωνὴν ἀπήντησεν:

— Ὡ! μυλαίδη, δὲν ἐτολμοῦσα να σᾶς ζητήσω τοιοῦτο δεῖγμα εὐμενείας! Δὲν εἶνε ἀκόμα τρία χρόνια που τὰς ἄφισα, και που φαίνεται παραπάνω ἀπὸ αἰῶνα. Ποτὲ δὲν ἠμπόρεσα να γράψω οὔτε μίαν λέξιν εις τὴν μητέρα μου και τὴν ἀδελφὴν μου. Καί θά με νομίζουν πεθαμένον!

— Λοιπὸν, παιδί μου, ἀπεκρίθη ἡ Ἀγγλις, ὑπόσχομαι ὅτι ἅμα φθάσω εις τὰς Ἰνδίας, πρῶτ' ἀπ' ὅλα θά ἐκτελέσω τὴν παραγγελίαν σου. Θά ὑπάγω να ἰδῶ τὴν μητέρα σου εις τὴν Οὐτακαμόνδην, διὰ να τῆς εἰπῶ ὅτι ὁ υἱός της εἶνε λαμπρὸς και ἀνδρείος νέος, και ὅτι δύναται να ὑπερηφανεύεται δι' αὐτόν ὄφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις.

Ἐκείνη ἡ νύκτα ἦτο ἡ τελευταία που ἐπέρασαν τὰ πληρώματα τοῦ Σουρκούφ εις τὰς Μαλδίβας. Τὴν αὐγὴν, ὁ Βρυκόλαξ, ἡ Ἀγία Ἄννα και ἡ Ἐλπίς ἦσαν ἔτοιμα πρὸς ἄπαρσιν. Ἡ ὥρα τοῦ ἔτους ἦτο εὐνοϊκή, και ὁ ἀνεμος ἔπνεε ἀπὸ τὸν βορρᾶν.

Διὰ τελευταίαν φορὰν, ὁ Σουρκούφ και ὁ Κλαβαγιάν ἐξῆλθον εις τὴν ξηρὰν.

— Δὲν μὲνεῖ πλέον παρὰ να σᾶς ἀποχαιρετισῶ, μυλαίδη, εἶπεν ὁ Μαλουίνος, και να σᾶς ζητήσω συγγνώμην, ἄλλην μίαν φορὰν, διὰ τὴν διακοπὴν που ἔφερα εις τὸ ταξείδι σας. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πλοῖα που περιμένετε, ὁ ἀγγλικὸς στόλος τοῦ κόλπου τῆς Βεγγάλης θά φαντασθῆ να προχωρήσῃ εις τὰς ἀνιχνεύσεις του ἔως ἐδῶ. Ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει, ἡ ἀπελευθέρωσις σας θά γίνῃ ταχύτερον.

— Κύριε, ἀπήντησεν ἡ εὐγενεστάτη κυρία, θά διατηρήσω βεβαίως πάντοτε τὴν λύπην ὅτι σᾶς ἐγνώρισα εις περιπτώσεις τόσο ὀδυνηρὰς, ἀλλὰ ποτὲ ὅτι ἐσφίξα τὸ χέρι τοῦ ἱπποτικώτερου των Γάλλων.

Καί, ἐνῶ οἱ δύο οἴλοι, ὑπεκλίνοντο διὰ να τὴν εὐχαριστήσουν, ἡ Λαίδη Στάγγωπ ἐπρόσθεσε:

— Να μὴ λησμονήσετε τὰ πιάνο μου, κύριε Σουρκούφ και κύριε Κλαβαγιάν.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, μυλαίδη, εἶπεν ὁ Ἰακωβός. Ἐκτὸς ἂν καμμία ἀγγλικὴ σφαιρα ἔλθῃ και σπᾶσῃ τὰ σκάφη μας, θά ξαναδῆτε τὰ πιάνο σας σῶα και ἀσέριστα...

Πρὶν ἀναχωρήσουν, ἐπισκέφθησαν τὸν μοίραρχον Χάρρις, διὰ να τὸν ἀποχαιρετισούν.

— Ἐλπίζω, εἶπεν ὁ Σουρκούφ, ὅτι ἡ ἔξοχότης σας δὲν θά μνησικακῆ πολὺ ἐναντίον μου δι' ὅσα συνέβησαν και ὅτι ἅμα γίνῃ εἰρήνη, θά διατηρήσῃ καλὰς ἐναντιότητες τῆς γνωριμίας μας.

— Αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος, κύριε, ἀπήντησε φλεγματικῶς ὁ Ἀγγλος.

Μετὰ μίαν ὥραν, τὰ τρία καταδρομικά, συνοδεύοντα τὰ αἰχμαλωτισθέντα ἔμπορικά, ἐπλεον πάλιν πρὸς νότον, διευθυνόμενα πρὸς τὰς γαλλικὰς νήσους. Οὕτω ἔληξεν ἡ ἐνδοξος ναυμαχία παρὰ τὰς Μαλδίβας...

Εὐρισκόμεθα εις τὴν Βουρβῶνα. Εἶχαν παρέλθῃ ὀκτὼ ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἐπανόδου τοῦ Σουρκούφ, και τὸ φορτίον τῆς λέας, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ μεριδίου τοῦ νεαροῦ καταδρομέως, ἐπρόκειτο να πωληθῆ εις τὴν δημοπρασίαν.

Ὁ ἐπίτροπος τῆς κυβερνήσεως εἶχε τὴν ἐποπτείαν τῆς πωλήσεως. Καί εἶχαν ἤδη ἐκπονηθῆ πολλὰ ἔμπορεύματα, τὰ ὁποῖα ἡ εὐρωπαϊκὴ πρόσευσις ἦν εἶχε κάμῃ να πωληθούν εις ὑψηλὰς

τιμὰς, ὅταν οἱ Μαῦροι και Ἰνδοὶ ναῦται ἔφεραν ἐμπρὸς εις τὸ βῆμα τοῦ κήρυκος, με προσοχὴν, ἐν ὀγκῶδες πρᾶγμα, ἡ μᾶλλον ἐν τεράστιον κιβώτιον, καλὰ φασκιωμένον με ἄχυρα και με ἀδιάβροχα πανιά. Ἡ περιέργεια των παρισταμένων ἀμέσως ἐξήφθη.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Πέιρου Μαέλ.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΕΑΜΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τὰ διάφορα θεάματα που παρουσιάζουν κάθε βράδυ μερικὰ θεάτρα ποικιλιῶν, ὅπως εἶνε τοῦ Ἀρνωίτη, ἡ γυμναστικὴ και ἡ ἀκροβασία δὲν εἶνε βέβαια τὸ ὀλιγώτερον διασκεδαστικόν. Ὑπάρχουν μάλιστα

θεατὰ που τὸ προτιμοῦν ἀπ' ὅλα.

Πρόχθες ἔδλεπα τ' ἀράνταστα γυμνάσματα ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸ πρόγραμμα, ἦτο ἀνθρωποκαουτσούκ. Ὁ χαρακτηριζόμενος δὲν εἶνε ὑπερβολικὸς. Ἐνόμιζες πραγματικῶς ὅτι τὸ σῶμα ἐκείνο τὸ θαυματοῦργον δὲν εἶχε μέσα του κόκκαλα, ἀλλ' ὅτι ἦτο ὅλον καμωμένον ἀπὸ σάρκα τόσο ἐλαστικὴν, ὅσον τὸ καουτσούκ. ἠμποροῦσε να λάβῃ ὅλας τὰς δυνατὰς στάσεις, να κάμψῃ, να λυγισθῆ, να περιστραφῆ, να κουλουριασθῆ, να ἐκταθῆ, να συμμαζευθῆ, να περιπλακῆ, να γίνῃ ἕνα ἀδιάλυτον κουβάρι ἀπὸ μέλι. Πότε ἔμοιαζε με φεῖδι, πότε με ὀκταπόδι, πότε με τέρας τῆς φύσεως, ἀνώνυμον και ἄγνωστον. Δὲν τὸ εἶχε τίποτε να καλύψῃ τὸ πρόσωπον με τὰ πέλαμα τῶν ποδῶν; ἐκ των ὀπισθεν, ὅπως τὸ καλύπτομεν ἡμεῖς με τὰς παλάμας, εἶς ἄλλην στιγμὴν οἱ ἀστράγαλοι του ἤρχοντο ὑπὸ τὰς μασχάλας. Ἄλλοτε ἀνεστρέφετο, και τὸ κεφάλι ἐπερνοῦσεν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σκέλη, και ὁ ἀνθρώπος εὐρίσκετο ὄρθιος ἀφοῦ διέγραφεν ἕνα κύκλον... ἀνάποδα. Ἐν γένει κάθε κίνησις του ἦτο μίᾳ ἐκπληξίς και μίᾳ ἀντινομία. Χίλια ἀρθρώσεις ἐνόμιζες ὅτι εἶχαν προστεθῆ εις τὸ σῶμα ἐκείνο, ἀφοῦ αἱ ὑπάρχουσαι ἐτελειοποιήθησαν ὥστε να λειτουργοῦν μέχρις ἐξαρθρώσεως.

Καί τὰ γυμνάσματα αὐτὰ, πότε ἐπάνω εις ἕνα τραπέζι, πότε εις μίαν αἰώραν με κρίκους, ἐξηκολούθησαν ὄραν πολλήν. Εἰς τὴν ἀρχὴν διεσκέδαζα ἔπειτα ἤρχισα να βαρύνωμαι ἔπειτα ἤρχισα ναηδιάζω... Ὁχι, δὲν ἦτο ὄραϊον αὐτὸ που ἔδλεπα. Ἀπεναν-

τίας ἦτο ἄσχημον, ἀσχημώτατον. Τὸ ἀνθρώπινον ἐκείνο σῶμα, τὸ ὁποῖον με τόσοὺς κόπους κατάρθωσε να θαυματοῦργῆ και να λαμβάνῃ στάσεις ἄλλας ἀπὸ τὰς φυσικὰς, παρουσίαζε κάθε τὸσον ἀπὸ μίαν ἀσχημίαν. Πολλάκις ἡ ἀσχημία αὐτὴ ἔφθανε μέχρι τοῦ τερατώδους, μέχρι τοῦ φορικώδους. Καί ἀπέστρεφα τοὺς ὀφθαλμούς διὰ να μὴ βλέπω τὴν στρέβλωσιν ἐκείνην των μελῶν, ἡ ὁποία μου ὑπενθύμιζε τὰς στρεβλώσεις των κραβαριτῶν, τοὺς ὁποῖους συναντῶμεν με φρίκην εις τοὺς δρόμους να ἐπαιτοῦν. Καί ὁ ἀνθρώπος ἐκείνος μου ἐφάνη τότε ὡς να ἐπαιτοῦσε. Ἐπαιτοῦσεν ὀλίγα χρήματα ἀπὸ των θεατρῶν και ὀλίγα χειροκροτήματα ἀπὸ τοὺς θεατὰς... Καί διὰ να ἔχῃ δικαίωμα εις αὐτὰ, παρουσίαζε κάτι περιέργον, ἀλλὰ και ἄσχημον και ἐξευτελιστικόν.

Ὁχι, ἔλεγα τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου δὲν πρέπει να ἐξευτελιζέται κατ' αὐτόν τον τρόπον και να παρέχῃ πάρομοια θεάματα. Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὠραῖον και χάριεν και μεγαλοπρεπές, δὲν πρέπει να κάμνῃ παρὰ ὅτι διατηρῆ ἡ ἀναδεικνύει τὴν ὠραιότητά του, τὴν χάριν του, τὴν μεγαλοπρέπειαν. Οἱ θεατὰ που αἰσθάνονται ὑπερβολικὴν εὐχαρίστησιν να τὸ βλέπουν στρεβλωμένον μέχρι φρίκης, δὲν ἔχουν αἰσθησίν, δὲν ἔχουν καλαισθησίαν. Ἀπολαμβάνουν ἕνα θεᾶμα πρόστυχον που ἔπρεπε να τοὺς ἀηδιάξῃ, και χειροκροτοῦν ἐκεῖ που ἔπρεπε να σφύρίζουν, διὰ να μὴ τολμήσῃ πλέον κανένας ἀνθρώπος καουτσούκ να προσάλλῃ τὸ σῶμα του και τὴν καλαισθησίαν του...

Εὐτυχῶς, τὸν ἀνθρωποκαουτσούκ διεδέχθη ἕνα μπαλέτο. Ἐγέμισαν τὴν σκηνὴν ὠραῖα μικρὰ κορίτσια με κομψὰ φορέματα, και ἤρχισαν να χορεύουν ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς και ὑπὸ τὰς πολυχρῶμους προβολὰς τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Ἄ, μάλιστα, τὸ μπαλέτο εἶνε ὠραῖον! Ὅταν εἶνε σεμνὸν και μετρημένον, ὅπως αὐτὸ που ἔδλεπα προχθές, εἶνε ἀπὸ τὰ καλλιτεχνικώτερα θεάματα. Εὐχαριστεῖται να βλέπῃ κανεὶς τὰς ὠραίας γραμμὰς των νεαρῶν σωματῶν, εις ὅλας τὰς στάσεις που λαμβάνουν διαδοχικῶς κατὰ τὴν ἐπέτεσιν τοῦ χοροῦ. Εἶνε μίᾳ φυσικῆ ὠραιότης εις τὴν ὁποίαν προστίθεται και ὠραιότης τεχνικῆ. Ἡ μίᾳ ἐξαιρεῖ τὴν ἄλλην, και αἱ δύο μαζί ἀποτελοῦν κάτι τέλειον και ἁρμονικόν. Αὐτὸ τὸ θεᾶμα εἶνε ἄξιον ἀνθρώπου με αἰσθησιν και με καλαισθησίαν. Καί τοιαῦτα ἔπρεπε να εἶνε ὅλα τὰ θεάματα αὐτῶν των θεάτρων. Συχνὰ ὅμως, χάριν τοῦ περιέργου, θυσιάζεται τὸ ὠραῖον. Καί ἰδοὺ μίᾳ θυσία, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει να γίνετα κανεὶς ποτέ.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

«Ἐπισκέφθησαν τὸν μοίραρχον Χάρρις...» (Σελ. 266, στ. γ.)

εις τὸ νησί ἐδῶ, ἔως ὅτου ἔλθουν τὰ ἀγγλικὰ πλοῖα, με ὅσα ἢ ὅσους ἀπὸ τοὺς συμπατριώτας μου θελήσουν να γίνουν βοηθοὶ μου.

— Εἶσθε ἀξία θαυμασμοῦ, μυλαίδη, εἶπεν ὁ Σουρκούφ, με συγκίνησιν εις τὴν φωνὴν του.

Ἐσοῦσε δὲ τότε πρὸς τὴν χεῖρά της και τὴν ἔφερον εις τὰ χεῖλη του.

Αἱ πρόετοιμασίαι διὰ τὴν πρώτῃν ἀναχώρησιν ἐγιναν δραστηριώτατα. Ἀπὸ ὄλα τὰ σκάφη, ὅσα εἶχον λάβῃ μέρος εις τὴν ναυμαχίαν, ἡ Καλὴ Ἐλπίς εἶχε τὰς ὀλιγωτέρας ἀβαρίας. Δι' αὐτό, ναῦται και ξυλουργοὶ ἐργάσθησαν με ζέσιν να τὰς ἐπισκευάσουν, εις τρόπον

συντρόφων του. Ὁ Κλαβαγιάν, ὁ ὁποῖος εἶχε γνώσεις τινὰς ἰατρικῆς, ἔκαμε τὸν χειροῦργον εις ἐκείνην τὴν περιστάσιν, ἐπλυνεν ἐπιδεξίως ὅλας τὰς πληγὰς και ἔδειξεν εις τὴν λαίδην Στάγγωπ πῶς να ἐξακολουθήσῃ ἐκείνην τὴν στοιχειώδη νοσηλείαν.

Τὴν ἀκόλουθον νύκτα, ὁ Βρετόνος και ὁ Βάσκος, βοηθούμενοι ἀπὸ τὸν Οὐίλ, ὁ ὁποῖος ἐργάζετο ὠρισμένως σὰν ἄνδρας, ἔκτισαν δίπλα εις τὸ κύριον παράπηγμα, τὸ ὁποῖον ἔλεγαν τὸ νοσοκομεῖον, ἕνα σπιτάκι και τὸ ἐπέξειργάσθησαν με ἀληθινὴν φιλαρέσκειαν.

Τοῦ ἐπίσσωσαν τὰς συναρμολογὰς και τὰς σχισμὰς των σανίδων, ἐσκέπασαν

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

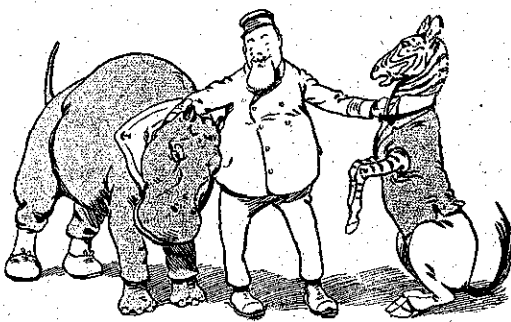
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Από εκείνην την ημέραν δεν έξαναμιλήσαμε πιά μ' αυτό τὸ ἀρχοντόπουλο, πού ἦτο ἀρχοντόπουλο, χωρίς ἀρχοντιά...

Τὸ ἀφίσαμεν εἰς τὴν γωνίαν του να κτῶν τὴς πᾶστίλλες του, τὰ φουντούκια του καὶ τὸ νερόραστο ρίξι πού τοῦ ἔφερναν δύο φορές τὴν ἡμέραν. Ἡ ἀμοιβαία συμπάθεια, πού εἶχαμεν ὁ ζέβρος κ' ἐγώ, μᾶς ἔκαμνε νὰ λησμονώμεν τὴν παρουσίαν αὐτοῦ τοῦ σιγαμεροῦ ὑποκειμένου.

Ἀπὸ τότε ἐκάμναμε συντροφιά, με τὸν ζέβρον, εἰς τὸ φαγητόν. Ἐγὼ τοῦ ἔδιδα ἀπὸ τὰ ἐξάρητα καρόττα καὶ τὰ ἔλλεκτα χοταρικά, με τὰ ὅποια ἦτο πάντοτε ἡ φάνη μου ἀφθόνως ἐρωδιασμένη. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς μοῦ ἐπρόσφερε βρώμην καὶ ἄχυρα, πού ἐγὼ τ' ἀγαπούσα πολύ. Κ' ἐπενούσαμεν εὐχάριστα τὴν ὥραν μας με ἀτελείωτες κουβέντες, πού μᾶς ἔκαμναν νὰ γνωρισθώμεν καλύτερα.

Ἐγὼ τοῦ διηγούμην πῶς ἐπέρασα τὰ παιδικά μου χρόνια. Αὐτὸς μοῦ ἔλεγε τὰς ἀναμνήσεις τῆς ἰδιαιτέρας του πατρῖδος. Τὸ ὄνομά του ἦτο Κοκ-Λιτικός, καὶ ἡ καταγωγή του βοερίκη, διότι εἶχε γεννηθῆ κοντὰ στὴν Μπλουμφοντάιν, εἰς τὰς «Νὰ τὴν κυρτόνω σὰν νὰ ἦτο θόλος...» (Σελ. 268.)

Ἐγὼ τοῦ διηγούμην πῶς ἐπέρασα τὰ παιδικά μου χρόνια. Αὐτὸς μοῦ ἔλεγε τὰς ἀναμνήσεις τῆς ἰδιαιτέρας του πατρῖδος. Τὸ ὄνομά του ἦτο Κοκ-Λιτικός, καὶ ἡ καταγωγή του βοερίκη, διότι εἶχε γεννηθῆ κοντὰ στὴν Μπλουμφοντάιν, εἰς τὰς «Νὰ τὴν κυρτόνω σὰν νὰ ἦτο θόλος...» (Σελ. 268.)

— Ὁχι, μοῦ ἀπήντησε μ' ἓνα χαμόγελο. Ὁ λόγος εἶνε ἀπλῶς, διότι ὁ πρῶτος μου αὐθέντης, ἓνας Ἀφρικάνδερ τῶν μερῶν ἐκείνων ἦτο τρελλός. Αὐτὸς ὁ ἰδιότροπος ἄνθρωπος ἦτο κοκκινωτρίχης σὰν τὸ καρόττο, καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ γύρω του ἀνθρώπους ἢ ζῶα με ἄλλο χρῶμα ἀπὸ τὸ δικό του. Ὑπεχρέονε τὴν γυναῖκά του, τὰ παιδιά του καὶ τοὺς ὑπρέτας του νὰ βάφονται με χρῶμα κόκκινο κεραμιδί, κ' ἔβαφεν ὁ ἴδιος τοὺς σκύλους του, τοὺς γάτους του καὶ τ' ἄλογά του... Τοῦ κατέβη λοιπὸν κάποτε καὶ μοῦ ἐπέρασε με καρμίνιον ὄλας μου τὰς ραβδώσεις πού εἶχαν ἀνοικτὸν χρῶμα... Εὐτυχῶς με τὸν καιρὸν τὸ κατακόκκινο ἐκεῖνο χρῶμα ἐξεθώριασε, εἰδεμὴ θὰ ἐφαινό-

μου σὰν ξυλένιο ἀλόγακι, ἀπὸ ἐκεῖνα πού πωλοῦν τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς!...

Αὐτὴ ἡ κουβεντολογία μας διεκόπητο δύο φορές τὴν ἡμέραν ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ καπετάνιου Θωμᾶ Στίκ. Τὶ ἐξαιρετὸς ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ θαλασσινὸς γερο-λύκος! Ἦρχετο νὰ ἐπιβλέψῃ μόνος του μὴπως μᾶς ἔλειπε τίποτε, ἂν οἱ ναῦται, πού εἶχαν ἔργον των νὰ μᾶς φροντίζον, ἔκαμναν ὅπως πρέπει τὰ καθήκοντά των.

Μᾶς ἐχάϊδευε, μᾶς ὠμιλοῦσε σὰν νὰ ἦμεθα φίλοι του. Καὶ ὀφείλω εἰς τὴν φαντασίαν του τὸ ἐπίθετον *Κολίβριος*, με τὸ ὁποῖον ἔγινα περισσότερο γνωστός εἰς τὴν ἀνθρωπότητα παρὰ με τὸ κύριον ὄνομά μου *Λεοπόλδος* — διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον ὅτι ποτὲ δὲν κατώρθωσα νὰ κάμω κανένα νὰ ἐννοήσῃ ὅτι αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομά του...

Ἀνταπεδίδαμεν, ὅσον μᾶς ἦτο δυνατόν, ὁ Κοκ-Λιτικός καὶ ἐγώ, τὰ δείγματα τῆς ἀγάπης του. Δι' αὐτό, ὅταν παρετήρησαμεν ὅτι ὁ γάτος τοῦ ἀτμοπλοίου, ὁ Μαστρο-Πούφ, ἔκαμνε ῥοῦν-ῥοῦν-κι' ἐφρούσκονε τὴν ράχιν του, ἅμα ὁ καλὸς μας πλοίαρχος τὸν ἐχάϊδευε, ἐσοφίσθηκα κ' ἐγὼ τώρα, ἅμα ἀκουμποῦσε τὸ χέριτου εἰς τὴν ἰσοκκαλιά μου, νὰ τὴν κυρτόνω σὰν νὰ ἦτο θόλος, καὶ νὰ μιμοῦμαι τὸ βούψισμα τοῦ ροδανιοῦ, ἐνῶ ἐτρίβα τὸ κεφάλι μου ἐπάνω στὴν κοιλιά του κ' ἄνεσθονα τὴν οὐρίτσα μου ὁλόρθη στὸν ἄερα, σὰν μπαστουνακι.

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ ζέβρος ἐκουνοῦσε τὴν οὐρά του κ' ἔδραζε κάτι χαρούμενα γαυγίσματα, χωρίς νὰ παύῃ νὰ χοροπηδᾷ σὰν σκυλάκι μέσα στὸν ἵπποκλωδόν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀπ' ἐναντίας, ἐγὼ ἔκαμνα τὸ σκυλάκι καὶ ὁ Κοκ-Λιτικός τὸ χαδιάρικο γατάκι.

Ἦμεθα ἀπαράλλακτοι, σκύλος καὶ γατάκι! Καὶ ὁ καπετάνιος, πού τοῦ ἤρχοντο δάκρυα ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια πού ἔκαμνε με τὰ ἀστεῖά μας, ἐφώναζεν ἐνθουσιασμένος.

— Ἄ! μὰ αὐτὸ εἶνε θαυμάσιον, ἀληθινά! Αὐτὰ τὰ ζῶα ἔχουν ἐξυπνάδα παραπάνω καὶ ἀπὸ ἄνθρωπον! Εἶνε γιὰ φίλημα... Καί, καθὼς ἐφευγεν, ἔρριπτε κ' ἓνα βλέμμα περιφρονητικὸν εἰς τὸν Αὐγουστον, πού ἔμενε πάντοτε ζαρωμένος καὶ κατσούφης εἰς τὴν γωνίαν του.

— Αὐτὸς ἐκεῖ μονάχα ὁ πράσινος σκαντζοχεροπιθήκος, — ἔλεγεν ὁ καπετάνιος, — αὐτὸς ἄλλο δὲν ξέρει παρὰ νὰ μὲνῃ αἰωνίως στὸ παχνί του με κρεμασμένα μούτρα σὰν κακοχτενισμένος μπουφός!

Καὶ ὅμως πρέπει ν' ἴδωμε καὶ τοῦ... μπουφου τὸ δίκχο: αὐτὸς ὁ σκαντζοχεροπιθήκος εἶχεν ἀρχίσῃ ἐπὶ τέλους νὰ γίνεταί... ἄνθρωπος! μᾶς ἔλεγε καλημέρη τὸ πρωί, κ' ἐπροσπαθοῦσε μάλιστα ν' ἀνακατεῖται εἰς τὴν συνομιλίαν μας! κατήντησε μάλιστα καὶ νὰ μᾶς προσφέρῃ φουντούκια. Ἡ μοναξιά του ἦτο ἴσως ἡ μόνη αἰτία πού τὸν ἔκαμε νὰ πάρῃ λίγη ἀνθρωπιά ἐπάνω του.

Τὶ μᾶς ἔμελεν ὅμως; Ἦμεθα ἡμεῖς οἱ δύο ζῶα χωρίς χολῆν καὶ μνησικαλία. Δὲν μᾶς ἔκακοφάνῃ ἡ διάθεσις πού ἔδειξε νὰ γίνωμεν φίλοι, καὶ διὰ νὰ μὴ τὸν κακοκαρδίσωμεν, ἐφάνημεν πρῆθυμοι καὶ ὀμιλητικοὶ μαζί του. Ἐπροσπαθοῦσαμεν νὰ τοῦ λέγωμεν πράγματα, τὰ ὅποια τὸν εὐχαριστοῦσαν. Δι' αὐτό, μίαν ἡμέραν, ἔφερα ἐγὼ με τρόπον τὴν συνομιλίαν μας εἰς τὸ θέμα τῶν πιθήκων ἐν γένει καὶ τοῦ ἔκαμα τὸ ἐγκώμιον τοῦ εἴδους αὐτοῦ τῶν ζῶων.

— Ἐγνώρισα, εἶπα, μίαν οἰκογένειαν ἀπὸ γορίλλας, τὴν οἰκογένειαν τῶν Σιδεροχέρηδων, πού ἦτο παραπολύ συμπθητική... — Ὡ! οἱ γορίλλαι! εἶπε με περιφρονητικὸν ὕφος ὁ Αὐγουστος. Οἱ γορίλλαι εἶνε πιθήκοι κατωτέρας τάξεως. Εἰς τὰ ἀπέραντα δάση πού κύπτουν τὸν αὐγίνα ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ αυτοκράτορος Κοκ-κρη Α', τοῦ σεβαστοῦ πατρός μου, (κ' ἔπρεπε νὰ ἐβλέπατε τὴν ἔμφρασιν καὶ τὴν ματαιοδοξίαν, πού ἐφρούσκονε ὅλοι τὸ ὑποκείμενόν του, ὅταν ἀπήγγελλε με στόμφον αὐτὰ τὰ λόγια), γνωρίζετε εἰς τί τοὺς χρησιμοποιοῦν, αὐτοὺς τοὺς γορίλλας;... Νὰ ξαναθερμικόνουν τοὺς κορμούς τῶν μεταχειρισμένων δένδρων καὶ νὰ ξαναθάβουν με πράσινο χρῶμα τὰ μαραιμμένα φύλλα καὶ τὰ χόρτα!

Ἐκύτταξα τὸν Κοκ-Λιτικό μ' ἐκτύταξε ὁ Κοκ-Λιτικός... Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ τοῦ πιθήκου δὲν μοῦ ἄρεσε διόλου. Ἄκουῖς ἐκεῖ! Νὰ βάθουν πράσινα τὰ μαραιμμένα φύλλα! Νὰ ξαναθερμικόνουν τὰ μεταχειρισμένα δένδρα! Χρὶ! Αὐτὸς ὁ μανδρίλλος ὠρισμένως μᾶς ἔπαινε γιὰ ἡλιθίους, ἀφοῦ ἐγύρευε νὰ μᾶς πωλήσῃ τέτοιου εἴδους ἀλοῦμνες! Καὶ ὅμως, δὲν διέψευσα τὸ χονδροειδὲς φεμά του, καὶ, διὰ νὰ ἴδῶ ἂν ἐσκόπευε νὰ ἐξακολοθῆσῃ, τοῦ εἶπα:

— Εἶνε καὶ οἱ οὐσιτιτῆδες... Ἄ! εἶνε χαριτωμένα ζώακια αὐτοί, καί... — Πούφ! οἱ οὐσιτιτῆδες! διέκοψε, μ' ἓνα ἀνασθήκωμα τῶν ὤμων του. Αὐτοὶ εἶνε, σὰν νὰ μὴν εἶνε. Εἶνε πιθήκοι σχεδὸν ἀόρατοι. Γιὰ νὰ τοὺς δῆ κανεῖς, πρέπει νὰ κρατῇ μικροσκοπίον!

— Πούφ! οἱ οὐσιτιτῆδες! διέκοψε, μ' ἓνα ἀνασθήκωμα τῶν ὤμων του. Αὐτοὶ εἶνε, σὰν νὰ μὴν εἶνε. Εἶνε πιθήκοι σχεδὸν ἀόρατοι. Γιὰ νὰ τοὺς δῆ κανεῖς, πρέπει νὰ κρατῇ μικροσκοπίον!

— Πούφ! οἱ οὐσιτιτῆδες! διέκοψε, μ' ἓνα ἀνασθήκωμα τῶν ὤμων του. Αὐτοὶ εἶνε, σὰν νὰ μὴν εἶνε. Εἶνε πιθήκοι σχεδὸν ἀόρατοι. Γιὰ νὰ τοὺς δῆ κανεῖς, πρέπει νὰ κρατῇ μικροσκοπίον!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΕΤΡΟΣ Ν. ΓΟΥΝΑΡΑΚΗΣ
Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Σημια* τῆς Ἐλευθερίας εἰς τὸ Δημοφίησιμα τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1905 καὶ εἰς τὸν 94ον Διαγωνισμὸν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ὑπὸ δὲ τὸ ψευδώνυμον Ἐθνικὸς Ὑμνος εἰς τὸν 95ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων. (Ἰδὲ Διάπλασιν ἔ. ἔ. σελ. 78, 182 καὶ 215).

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ (ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.
Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΧΑΡΟΥΠΗ

Ἡ δεσποινὶς Ἐρατὼ Χαρούπη ἦτο μία τρελλὴ γρηουλα, ἀπὸ ἐκεῖνες τῆς ἡμέρας τρελλῆς πού δὲν πειράζον κανένα. Ἦτο συγγένισσα τῆς διευθυντρίδος τοῦ παρθεναγωγείου, ὅπου ἡ Μπεμπέκα ἦτο μαθήτρια. Καὶ ἡ διευθύντρια εἶχε τὴν δεσποινίδα Χαρούπη κ' ἔμενε μαζί της εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον.

Εἶπα ὅτι ἡ καϊμένη ἡ γρηουλα δὲν ἐπειράζε κανένα. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι καὶ δὲν τὴν ἐπειράζαν τὰ τρελλοκόριτσα τοῦ παρθεναγωγείου. Ἐγνώριζαν τὴν τρέλλαν της, κ' εὐρισκαν συχνὰ ἀφορμὴν νὰ τῆς λέγουν διὰ τὰ μεγαλεῖά της. Διότι, πραγματικῶς, ἡ Χαρούπη, εἶχε τὴν τρέλλαν, νὰ νομίζῃ ὅτι ἦτο ἀνεψιά ἐνὸς μεγάλου βασιλέως, καὶ ὅλο ἐπερίμενε γράμμα ἀπὸ τὸν θεῖόν της, νὰ τῆς γράφῃ ὅτι ἤρχετο νὰ τὴν πάρῃ με μεγάλην πομπὴν καὶ παράταξιν, καὶ νὰ πάνε εἰς τὸ

παλάτι του. Συχνὰ ἐστεκότανε ἡ καϊμένη καὶ ἐκαμάρονε, κ' ἔκαμνε ρεβερέντσες, σὰν μεγάλη κυρία εἰς τὸ παλάτι...

Ἐνα ἀπόγευμα λοιπὸν, πού ἔκαμνε κρύο, καὶ ἡ Μπεμπέκα με τὰ ἄλλα κορίτσια εἶχαν μάθημα κεντήματος, ἡ δασκάλισσά των τὰ ἄφισε μίαν στιγμὴν μόνον, διότι τὴν ἐφώναζεν ἡ κυρία διευθύντρια εἰς τὸ γραφεῖον.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔτυχε νὰ περνᾷ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν τάξιν, ἡ δεσποινὶς Χαρούπη. Ἡ πόρτα ἦτο μισοανοικτὴ, καὶ εἰς τὸ ἀνοιγμα ἐφάνη τὸ ὄλοστρόγγυλο πρόσωπό της.

— Ἐλάτε μέσα! μὰ, ἔλατε λοιπὸν μέσα, σὰς παρακαλῶ! τῆς ἐφώναζε ἡ Μπεμπέκα.

Καὶ ὅσπερα ἐγύρισε καὶ εἶπε στὰ ἄλλα κορίτσια:

— Τώρα νὰ δῶτε τί γέλια θὰ κάνομε! Ἐγὼ μιά περιφημὴ ιδέα... Ὅλες ὅμως νὰ λέτε ὅτι θὰ λέγω ἐγώ.

Ἐτρεξε ἡ Μπεμπέκα, ἔπιασε τὴν δεσποινίδα Χαρούπη ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν ἔφερε μέσα εἰς τὴν τάξιν τὴν ἔβαλε νὰ καθῆσῃ εἰς τὴν καρέκλα, καὶ τῆς ἔρχισε τὴν κουβένταν.

— Ἐχετε καιρὸ, δεσποινὶς Ἐρατὼ, νὰ λάβετε γράμμα ἀπὸ τὸν θεῖόν σας, τὸν βασιλέα!

— Ὡ! πολὺ, πολὺν καιρὸ! — Λοιπὸν, δεσποινὶς Ἐρατὼ, ἅμα μᾶς τάξετε πῶς δὲν θὰ τὸ μαρτυρήσετε, ἐγὼ καὶ τὰ ἄλλα τὰ κορίτσια, θὰ σὰς ποῦμε ἓνα μυστικὸ, ἓνα μεγάλο μυστικὸ, πού θὰ σὰς κάνῃ νὰ χαρῆτε!

Ἡ καϊμένη ἡ τρελλή, ἀνεσηκώθη ἀπὸ τὴν καρέκλα της, ἅμα ἤκουσε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

— Ἄχ! πῆτέ μου γρήγορα τὸ μυστικὸ!

— Λοιπὸν, δεσποινὶς Ἐρατὼ, ὁ θεὸς ἔστειλε ἓνα γράμμα, με τοσοῦτες μεγάλες βούλλες στὴν κυρία διευθύντρια καὶ γράφει νὰ κά-

«Ἐκαμάρονε...» (Σελ. 269)
φει νὰ κάνοτε τῆς ἐτοιμασίης σας, γιὰτί ἔρχεται νὰ σὰς πάρῃ καὶ νὰ πάτε στὸ παλάτι... (Ἐπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΓΕΝΕΘΙΑ ΤΗΣ ΛΩΛΟΥΛΑΣ

— Καλημέρα, μπαμπά! καλημέρα μαμμά!... Ξέρετε, σήμερα το βράδυ γίνομαι πιά γνωστική. Δεν θα είμαι ή Λωλούλα πού ξεράτε, άφου το βράδυ, στάς έπτά, όπως μου έλεγαν ή μαμμά, θά κλείσω τά έπτά μου χρόνια. Νά!... νά! άπό τώρα το καταλαβαίνω, πώς βάζω γινώσι!...

Και ή Λωλούλα—τήν έλεγαν ίσως έτσι διά τά πολλά και λωλά καμώματά της—επερίμενε να ιδή τί δώρο θά τής έδινε ο μπαμπάς της για τά γενέθλιά της, όταν τήν είδε να βγάλλει άπό τήν τσέπη του γιλέκου του ένα όλοκαίνουργο άσημένιο πεντόφραγκο. Έτρεξε κοντά του, έπήδησε στην άγκαλιά του, του άρπαξε τό νόμισμα, ένώ του έδινε δύο τόσα μεγάλα φιλιά, ένα στό κάθε μάγουλο, και του είπε:

— Μου τό δίνεις, για να τό κάνω ό,τι θέλω;
— Ό,τι θέλεις!
— Κι' άν τó πετάξω μέσα στή στέρνα, για να δώ πώς θά κάνη γύρες-γύρες μέσα στό νερό;...

— Κατεργαρούλα! Σου λέγω ότι ήμπορείς να τó κάνης ό,τι θέλεις, διότι δεν είσαι πιά ή γθεσινή Λωλούλα, πού δεν είχε κλείση άκόμα τά έπτά... Τό λέγω στό μεγάλο κορίτσι, πού είσαι σήμερα, τó φρόνιμο και γνωστικό.

— Καταλαβαίνω... Ευχαριστώ, μπαμπά μου... Θά έχωμε γέλια σήμερα...

— Μιλτιάδη! παραπολλά χρήματα τής έδωδες! παρατήρησεν ή μαμμά.

Η Λωλούλα όμως ήτο έξω κι' όλας. Τήν έβλεπαν άπό τó παράθυρο, πού έτρεχε πηλάιά στην πλατεία του χωριού, όπού έπερουσαν τó καλοκαίρι.

— Δεν τήν κυττάζεις καλλίτερα τί χαρά πού έχει; είπεν ο μπαμπάς. Τί πήδους κάνει για να πάη να πη στά παιδιά τó μεγάλο δώρο πού έπήρε! Τά χρυσά μαλλιάκια της κάνουν άλλους τόσους πήδους στην ράχι της, όσους και τά πόδια της στό χόμα...
— Η μαμμά έπρόβαλε να κυττάξη. Τά ξανθά μαλλιά της Λωλούλας έλαμποκοπούσαν στον ήλιο.

— Άμα συλλογίζομαι, είπε ή μαμμά, ότι, άν ή Λωλούλα ήτανε άγόρι, έπρεπε πιά να τής έκόβαμε αυτά τά ώραία μαλλιά...
— Αί! με μιά ψαλιδιά, τής τά έκοβα έγω...
— Καλέ, τί λές, Μιλτιάδη; ή Λωλούλα μου χωρίς τά χρυσά μαλλιά της!

— Η μικρούλα, αυτήν τήν στιγμήν, ήτο πιά μαζί με τά άλλα σκανδαλιάρικα παιδιά, εις τήν άκραν τής πλατείας, και ή συζήτησις έπαυσε ν' έδινε, τί να κάμουν τó άσημένιο πεντόφραγκο.

— Εγώ, είπε ο Τοτός, ο διδυμος άδελφός του Τουτού, —έγώ, ξέρω τί θά έκανα.

— Πές το λοιπόν! είπεν ή Λωλούλα.
— Νά!... θά έπήγαινα στό πανόγραμμα και θά κυττάζαμε ως τó βράδυ...
— Ό Τοτός καλά τó λέγει, είπεν ο Τουτούς.
— Ό Τοτός και ο Τουτούς πάντα ήσαν σύμφωνοι, ό' όλα τά ζητήματα.

— Καλέ, τί λέτε; είπεν ο Γιαννάκης, ο άγαπημένος σύντροφος τής Λωλούλας ό' όλα τά παιγνίδια να μās τά πάρη όλα ο πανογραματζής, κ' ύστερα να μη μās μείνη τίποτα;
— Νά! έγω λέγω να πάμε με τó σιδηρόδρομο στό άλλο χωριό, πού φαίνεται άπό δώ, να δούμε πώς είνε καμωμένα τά σπίτια τους...
— Ναι, και να μās πάρη όλους αυτούς τους παράδες ο σιδηρόδρομος, χωρίς έμεις να καταλάβουμε τίποτε! είπε πάλιν ο Γιαννάκης.

— Καλέ να βρούμε τίποτα, πού να δροσισθούμε μ' αυτή τή ζέστη! — είπεν ένας άλλος.
— Ναι, ναι! πού να μη μās ζεσταίνη πιά έτσι πολύ ή ζέστη, και να μη μās και ή ήλιος!
Και, ενώ έλεγαν αυτά, ή Λωλούλα έσήκωσε κ' έρριψε πίσω της τές μεγάλες ξανθές μπούκλες της, πού είχαν πέση επάνω στα μάτια και στα αυτιά της, και, με τήν ζέστην πού έκαμνε, είχαν κατατήση ανυπόφορες.
— Ά! μα κ' έσεις! είπε στα μαλλιά της, — άν μπορούσα, θά σās έκοβα... Μά, αλήθεια... γιατί όχι; άφου ο μπαμπάς είπε πώς μπορώ να κάνω ό,τι θέλω!...

Και ύστερα είπε στα άλλα παιδιά:
— Να σās πω, παιδιά!... Έγω μιά ιδέα, πολύ άστεια... Να πάμε όλοι μαζί στό κουρείο, και να κόψωμε τά μαλλιά μας με τούς παράδες μου... Να δήτε πώς θά γελάσωμε!
— Ό Τουτούς εκύτταξε τόν Τοτό, ο Τοτός εκύτταξε τόν Τουτού, και οι δύο μαζί είπαν:
— Ναι, ναι, ώραία! θά γελάσωμε πολύ.

Σύμφωνα και τά άλλα παιδιά. Διότι τά δύο διδυμα, άν και ήσαν σχεδόν όκτώ χρόνων τó καθένα, είχαν όμως τά μαλλιά των πολύ μακρρά, κρεμασμένα στές πλάτες, διότι ή μαμμά των δεν είχε αποφασίση έως τότε να τά κουρεύση... Έξεκίνησαν λοιπόν όλα τά παιδιά, με τήν Λωλούλα επί κεφαλής, διά τó κουρείον.

— Ένώ έπήγαιναν, τά δύο διδυμα έσυζήτησαν:
— Ένωεις, Τοτό, άμα λείψουν τά μακρρά μαλλιά, δεν θά καφόνωμε πιά...
— Και να δής, Τουτού, δεν θά μās φωνάζουν πιά «κορίτσια».

— Ότε θά μās τραβούνε πιά τά μαλλιά για να μās θυμόνουνε!
— Μονάχα, είπε ο Τοτός, τί θά πη ύστερα ή μαμμά;
— Θα πη... ή πη πώς καλά έκαμναμε, άφου είμαστε πιά μεγάλοι.

— Μά βέβαια, είπεν ή Λωλούλα, κ' έγω, πού είμαι μεγάλη, αυτό λέγω...
— Οι άλλοι έγελοσαν άπό πριν με τήν διασκέδασι, πού θά έβλεπαν «κουρούλικα» τά παιδιά πού είχαν μακρρά μαλλιά.
— Έφθασαν εις τó κουρείον.
— Ό κουρέυς ήτο ένας χωρικός με λίγο μυαλό, πού δεν εκύτταξε τίποτε άλλο παρά τó συμφέρον του. «Όταν είδεν όλα εκείνα τά γελαστά παιδάκια να εισβάλλουν εις τó μαγαζί του, ένόμιζεν ότι έπήγαιναν να τόν περιπαίζου, και ήθελε να τά διώξη. Η Λωλούλα όμως του ώμίλησε σοβαρά, και του έδειξε τó πεντόφραγκο.
— Μās τά κόβεις τά μαλλιά;
— Είδε ο κουρέυς τó πεντόφραγκο. Τό κέρδος ήτο άνέλπιστον.
— Μούφεξε! έσκέφθη.
— Έλα λοιπόν, μικρούλα μου. Κάθισε στην πολυθρόνα. Τά θέλεις πόλια, ή σύρριξα;
— Τ' είπατε; — είπεν ή Λωλούλα, ή όποια δεν ήννόησε καλά με τó πρώτον.
— Σ' έρωτώ: θέλεις να τά κόψω όλα, ή να τ' άφισω να πιάνωνται;
— Πάλιν δεν εκάτάλαβε καλά ή Λωλούλα.
— Μά, και τώρα πιάνονται, είπε. Νά!... να μου τά κόψης ίσια με τó λαιμό.
— Και τó λαιμό μαζί; είπεν ο κουρέυς, ο όποιος ήθελε να κάμη τόν άστεϊον...
— Όχι, μονάχα τά μαλλιά! άπήνησεν ή Λωλούλα, γελαστή-γελαστή.
— Ναι, μα τó ξέρει ή μαμμά σου; παρατήρησεν ο κουρέυς. Τί σου είπε;
— Η μαμμά μου;... άπήνησεν ή Λωλούλα κάπως στενοχωρημένη. Η μαμμά μου δεν είπε τίποτε... Ό μπαμπάς μου όμως είπε να κάνω ό,τι θέλω...
— Τότε, πάει καλά.
— Τό ψαλίδι του κουρέως ήρχισε να δουλεύη, και μετ' όλίγον τά ώραία χρυσά μαλλιά της μικρούλας ήσαν σκορπισμένα καταγής. Ό Γιαννάκης έσκυψε και τά έμάζεψε με προσοχήν.
— Άλλος τώρα! είπεν ο κουρέυς, ενώ έβγαζε τó σινδόνι, πού είχε τυλίξη τήν Λωλούλα...
(Έπεται τó τέλος.)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΤΙΝΟΣ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

— Ό Φωτολόγος Βασιλιάς, άπ' τόν ούρανό όρόμο Στην άγκαλιά τής θάλασσας άποσταμένος γέρνει Και τήν λαμπρή πορφύρα του όπου κρατεί στόν ώμο Στο γύροισμ του σέρνει.

Κι' όπου άκουμβή ή πορφύρα του, και όπου έχει περάση, Τό ρόδινο τó χρυσά της σκορπά με περιφάνεια... Χιλιάδες τριαντάφυλλα σκορπίζονται στην Πλάσι, Στα πέλαγα, στα ούρανια!

Βυθίζεται στη θάλασσα σιγά σιγά και σβύνει. Άλλά τó στέμμα τó χρυσό, όπου τόν στεφανώνει Πριν βυθισθή, τριγύρω του πανώρη λαμπί χύνει Και τά νερά χρυσώνει.

Και τότε τής πορφύρας του όποιος θαφεί τó χρυσά Κι' όποιος χρυσή του στέμματος τήν λαμπήν άγατεύει, Νουϊθεί πώς είνε βασιλιάς και λέει μ' ένα στόμα: Ό Ήλιος βασιλεύει!

ΕΛΛΗΝΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ

(Γ' Βραβείον Ποητικού Διαγωνισμού)

ΟΔΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

— Ό κροκόδειλος και ο κλέπτης.

Ένας Άγγλος περιηγητής διηγείται ότ' ήνοιθεν, όταν έταξείδευεν εις τήν Άγγύπον, παρά τās όχθας του Νείλου, ένα μεγαλόσωμον κροκόδειλον.

Τόν έσχισ, και μέσα εις τόν στόμαχόν του άνεκάλυψε:

- 1) ένα μετάλλινον θηλυκιώτηρα ζώνης· 2) μίαν κόψαν άπό πανταλόνι· 3) δεκατέσσαρα κομθία άπό μέταλλον· 4) ένα ζευγάρι κομθία διά μανικέτια· 5) έξηναξέ καρφία άπό όποδήματα· 6) σαραντατρείς καφούλες άπό όποδήματα· 7) ένα σουγιάν μεγάλον μ' έξ λεπίδας· 8) μίαν σακκούλιτσαν άπό μέταλλον με άγκλιά νομισματά μέσα· 9) τρία χρυσά δακτυλίδια με διαμάντια· 10) ένα χρυσό χρονόμετρον· 11) μίαν έπίχρυσον σιγαροθήκην και μίαν σπιροθήκην έπίσης· 12) μίαν πυξίδα τής τσέπης.

Φαντάζεσθε τήν εκπληξήν του περιηγητού. Δεν ένώριζε, και δεν ήτο άλλως τε γνωστόν, ότι οι κροκόδειλοι άγαπούν να τρώγουν πράγματα τόσον πολυποικίλα και πολύτιμα, αλλά και πολύ δύσπεπτα, όπως συχνά κάμνουν αι στρουθοκάμηλοι. Κάτι θά ονόμαζιν, βέβαια, με αυτήν τήν ιστορίαν, και ή απόδειξις εύρέθη έπειτα άπό όλίγας ήμέρας.

Έτυχεν ο ταξιδιωτής, ενώ έτρωγεν εις τó ξενοδοχείον, να διηγηται εις τούς όμοτραπέζους του πώς εύρέθη μία περίεργος συλλογή εις τήν κοιλίαν του κροκόδειλου, όταν, έξαφνα, βλέπει ένα κύριον να σηκώνεται, να πλησιάζη και να τόν παρακαλή να τφ δείξη τά πολύτιμα αντικείμενα. Ό ταξιδιωτής προθύμως τφ παρούσισται πρώτον τó χρονόμετρον, τήν σιγαροθήκην και τήν σπιροθήκην.

— Ά! μα αυτά είνε ιδικά μου! φωνάζει ο κύριος. Πρό έξ έβδομάδων μου τά έκλεψαν. Συγχρόνως έγινεν άφαντος ένας όπηρέτης μου, και αυτή ή σύμπτωσις με πείθει ότι αυτός ήτο ο κλέπτης. Με όλας τās έρευνας τής αστυνομίας, δεν εύρέθησαν τά ίχνη του... Μου είχε κλέψη άκόμη και τρία δακτυλίδια με διαμάντια...
— Ό ταξιδιωτής μας είχαν εβρη και αυτά τά τρία δακτυλίδια εις τήν κοιλίαν του κροκόδειλου. Άρα άμφισβητία δεν ύπήρχεν. Ό κύριος εκείνος ήτο ο ιδιοκτήτης τής πολυτίμου συλλογής. Και πραγματικώς άνεγνώρισεν όχι μόνον αυτά ως ιδικά του, αλλά και τήν μεταλλήν σακκούλιτσαν και τόν σουγιάν ως άνήκοντα εις τόν κλέπτην όπηρέτην του...
— Εύκολον είνε να μαντεύσθε τί ειχε συμβή. Ό όπηρέτης, άφου εκλεψεν έκείνα τά πολύτιμα πράγματα, έφυγε βλέπων ότι δεν κατεδιώκετο, και κουρασμένος ίσως άπό τόν δρόμον, έπεσε να κοιμηθή παρά τήν όχθην του Νείλου· εκεί τόν έπέτυχεν ο κροκόδειλος και τόν έχαψε. Έννοείται ότι έχώνουσεν όλον τόν άνθρωπον με τά ρούχα του, αλλά τά μετάλλια πράγματα έμειναν όλοκληρα εις τόν στόμαχόν του.
Και με αυτόν τόν εκπληκτικόν τρόπον, τά μέν κλοπιμαία έπέστρεφον εις τόν ιδιοκτήτην των, ο δε κλέπτης έτιμωρήθη σκληρότατα διά τήν κακήν του πράξιν!

— Ό περίεργος άρειθροί.
— Ό Άνανίας μου άνακινούνε τήν έξης σπουδαίαν ανακάλυψίν του: — Ό αριθμός 987,654,321, πολλαπλασιαζόμενος, επί 45, δίδει 44,444,444,445, άν δε άντιστραφή, ήτοι γίνη 123,456,783, και πολλαπλασιασθή πάλιν επί 45, τó έξαγόμενον θά είνε πάλιν περίεργον: 5,555,555,505.
Δοκιμάσατε, να τó ιδήτε!

— Ό κροκόδειλος και ο κλέπτης.
— Ό κροκόδειλος και ο κλέπτης.
— Ό κροκόδειλος και ο κλέπτης.

— Ό κροκόδειλος και ο κλέπτης.
— Ό κροκόδειλος και ο κλέπτης.
— Ό κροκόδειλος και ο κλέπτης.

— Ό κροκόδειλος και ο κλέπτης.
— Ό κροκόδειλος και ο κλέπτης.
— Ό κροκόδειλος και ο κλέπτης.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ό κροκόδειλος και ο κλέπτης.
— Ό κροκόδειλος και ο κλέπτης.
— Ό κροκόδειλος και ο κλέπτης.

— Ό κροκόδειλος και ο κλέπτης.
— Ό κροκόδειλος και ο κλέπτης.
— Ό κροκόδειλος και ο κλέπτης.

— Ό κροκόδειλος και ο κλέπτης.
— Ό κροκόδειλος και ο κλέπτης.
— Ό κροκόδειλος και ο κλέπτης.

Πολύ πλήθος είνε συνηγμένον. Κάποιος πλησιάζει και έρωτώ:
— Τι τρέχει;
— Και ο μικρός Πέτρος άπαντά:
— Κανείς δεν τρέχει! πηδούν!
Έστάλη υπό του Ίωσταφούς "Άστεως"

Γονείς και κηδεμόνες!
— Ασφαλίσατε τήν ζωήν σας και τó μέλλον των τέκνων σας εις τήν μεγάλην ασφαλιστικήν εταιρίαν
"ΡΩΣΣΙΑ,"
— Ασφαλίσατε: Ζωής, προικοδοτήσεων, πυρός, δυστυχημάτων, μεταφορών, θραύσεως δέλτων.
Έπουατάστημα εν Άθήναις Όδός Σταδίου 21

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΕΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ
— Ό καλός μου φίλος Μικρός Κινέζος [2Ε] ένέγραφε διά μίαν τριμηλίαν τó υπ' αριθ. 17 συσταθέν άπορον παιδίον εν Δυραρχίω. Εύγε του!

— Πρώτα-πρώτα, άγαπητή μου Καρανάξ, θά χρησιμοποιήσης τó ψευδώνυμόν σου υπογράφουσα με αυτό τās επιστολάς σου και ό,τι άλλο μου στέλλεις· διότι, φυσικά, δεν είνε δυνατόν να ψέγνω κάθε φοράν διά να βλέπω τί ψευδώνυμον έχεις. Πολύ εύμορφον τó Παιδικόν Πνεύμα.

— Κ' έδώ, Βυζαντινό Άηδόρι, άρχισε να κάμνη ζέστη πολλή· διότι, κατά τήν παροιμίαν, παγτώ τά πάργα... Χαίρω πολύ πού ήτο παρεχόμενος και πού έχεις πρόγραμμα εις τήν ζωήν σου, τó όποϊον μάλιστα ακολουθείς πιστώς. Έτσι πρέπει!

— Τι παράξενον όνειρον πού είδε ο Άμύμητος Γελοτοποιός! Τά Έβσημα, λέει, των Διαγωνισμών, ντυμένα στα μαύρα, εκάθηντο λέει, επάνω εις τούς τάφους των συναδέλφων των Έβσημων τής Άλληλογραφίας και έκλαιαν... Έννοείται ότι τó όνειρον έχει μεγάλην και φοβεράν συνέχισαν, πού δεν έχω τόπον να σās τήν είπω· εύχομαι όμως εις τόν Άμύμητον Γελοτοποιόν νάληθεύση...

— Και ή Δροσολομένη Χρυσάχη είδεν εις τόν ύπνον της ότι ένίκησεν εις τόν διαγωνισμόν τής Ζωγραφικής τόν μεγαλήτερον, λέει, ζωγράφον τού κόσμου: τόν Ραφάη! Τι να σημαίνη άρά γε αυτό; Η έπιστολή της ώραϊοτάτη.

— Έκαμες πολύ καλά, Έθριάν Δάβαρον, να μου άναγγείλης τó άριστόν σου διά να χαρώ και να σε συγχαρώ. Αν δεν τó πη κανείς εις τήν Διάπλασιν, εις ποϊον θά τó πη; Τώρα πού έχεις καιρόν, γράφε μου συχνά.

— Η έσπερίς δεν έξεχάσθη, Λευκοκόμαντε Διγαλέ, άλλ' οι κυριώτεροι άπό εκείνους πού θά ήμπορούσαν να λάβουν μέρος, τώρα λείπουν και θά περιμένα να έπιστρέψουν. Ούτε μου έδήλωσαν άλλοι πολλοί, πώς να παρατηθώ των άπόντων.

— Εγύρισα άνάποδα τές καρτέκλες και τó καλαμάρι του γραφείου μου (ή δταν είδα να μου γράφη—ποία νομίζετε; ή Κορέλλη, ύστερ' άπό σιωπήν 9 μηνών και 7 ημερών!) Μου γράφει ένα σωρό ώραία και έξυπνά, διαφεύδει δε όλοαδιδόλου μίαν κακνερήχη παραγωγήν του ψευδωνύμου της, ή όποια τήν θέλει κρύβαν-όλην (=Κορέλλην).

— Και ή Λοδύσσα των Σαλώνων άρχισε να φωνή, άλλ' αυτή όχι τόσον καιρόν, και μόνον εξ αιτίας των έξετάσεων της, — πού γνωρίζομεν πόσον ύπήρξαν θριαμβευτικά. Εύχαριστώ πολύ-πολύ διά τήν πολύτιμον προσφοράν του Συλλόγου «Ηώς». Έτσι ή έσπερίς μας θά έχη μεγάλην έπιτυχίαν.

— Τρώντι, Ναυτοπούλα του Μεσολογγίου, και μόνον ρίζα πικρά, οι δε καρποί γλυκέροι. Έκοπιατες, άλλ' άντημέψιθς με τó παραπάνω. Όλη ή έπιστολή σου σήμεραν είνε ποτισμένη άπό τήν άπρίγραπτον χαράν σου, Πρωτοβάθμιος! Ξ, δεν είνε μικρόν αυτό...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
— [Οδδεν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανοούται άν δεν συνοδεύεται υπό τού δικαιώματος (φρ. 1.) Τά έγκριμόμενα ή άνανοούμενα ίσχυουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1906. Όσα συνοδεύονται άπό α, άνήκουν εις άγόρευα, και όσα άπό α, εις κοίτσια].
— Νέα ψευδώνυμα: Αιτωλική Αθήνη, κ. (Ζ. Ν. κ' έγώ έλπίζω ότι θά μου γράψης τακτικά και θά λαμβάνης μέρος εις όλα) Σανθή Μουσιμέ, κ. (Λ. Σ. έμπρός λοιπόν! να δια-

